

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 178/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Z. R., B., zastúpenej advokátom JUDr. Š. M., Advokátska kancelária JUDr. Š., s. r. o., B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2013 doručená sťažnosť Z. R., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011 a žiada vydať tento nález:

„I. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 NcC/13/2011 porušil základné právo Z. R. na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Základné právo Z. R. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 NcC/13/2011-43 zo dňa 4. 10. 2011.

III. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 NcC/13/2011-43 zo dňa 4. 10. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Trenčíne.

IV. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť Z. R. trovy právneho zastúpenia v sume 331,13 € (slovom tristotrinásť eur a trinásť centov) na účet jej právneho zástupcu – spoločnosti A., s. r. o., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu všeobecného súdu, sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava IV 4. decembra 2009 domáhala v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 418/2009 zaplata sumy 377,90 € s prísl. proti M. K. (ďalej len „žalovaná“) z titulu omeškania s plnením peňažných povinností pri užívaní bytu na B. ulici v B. Sťažovateľka označila ako bydlisko žalovanej Ulicu..., B., Žalovaná potom, ako jej Okresný súd Bratislava IV doručil návrh (na adresu H.), namietla miestnu príslušnosť Okresného súdu Bratislava IV podaním z 5. marca 2010, v ktorom uviedla, že má bydlisko... H., teda v obvode Okresného súdu Prievidza, ktorý je jej všeobecným súdom [§ 85 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], a miestnu príslušnosť s ohľadom na predmet konania nemožno posúdiť podľa § 88 ods. 1 písm. h) OSP, pretože spor sa netýka práva k nehnuteľnosti. Okresný súd Bratislava IV doručil 29. apríla 2011 sťažovateľke oznámenie o postúpení veci Okresnému súdu Prievidza. Sťažovateľka s postúpením veci nesúhlasila, čo oznámila Okresnému súdu Bratislava IV podaním doručeným 16. mája 2011. Svoj nesúhlas odôvodnila poukazom na miesto bydliska žalovanej a miesto jej stáleho pracoviska v čase podania žaloby, ktoré

sa nachádzajú v obvode Okresného súdu Bratislava IV. Uviedla, že „žalovaná v čase podania žaloby bývala v B. v D.“ a „pracovisko mala v D., keď prevádzkovala optiku v bytovom dome R. (... B.) ako živnostníčka, neskôr prostredníctvom spoločnosti S., spol. s r. o., ktorej je jedinou spoločníčkou a konateľkou a ktorá má podľa výpisu zo živnostenského registra do dnešného dňa prevádzkareň na uvedenej adrese v D.“.

Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011 tak, že námietky sťažovateľky nie sú dôvodné, pretože bydliskom žalovanej je H., kde je žalovaná prihlásená na trvalý pobyt, a nie sú splnené ani podmienky miestnej príslušnosti danej na výber, pretože nebolo preukázané, že stále pracovisko žalovanej sa nachádza v obvode Okresného súdu Bratislava IV. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručené 11. decembra 2012. Vec je vedená Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 8 C 75/2011.

Sťažovateľka sťažnosť na porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011 odôvodnila tým, že toto rozhodnutie neobstojí, pretože žalovaná má bydlisko (§ 85 OSP) v obvode Okresného súdu Bratislava IV, a teda všeobecným súdom žalovanej je tento súd, a navyše má v obvode tohto súdu aj stále pracovisko [§ 87 písm. a) OSP], v dôsledku čoho Okresnému súdu Bratislava IV svedčí aj miestna príslušnosť daná na výber. Argumentovala tým, že:

1. Bydliskom účastníka konania v zmysle § 85 OSP je miesto, kde sa fyzická osoba zdržiava s úmyslom trvalo v ňom zotrvať. Žalovaná vykonávala v čase podania žaloby prácu pre spoločnosť S., spol. s r. o., na... v B. a na rovnakom mieste aj podnikala ako živnostníčka, z čoho je zrejmé, že do práce nedochádza denne z H. Žalovaná navyše sťažovateľke oznámila, že sa odsťahovala do D. Sťažovateľka nemala možnosť zabezpečiť dôkaz o tom, kde mala žalovaná bydlisko v čase podania žaloby, avšak súdy túto skutočnosť zistiť mohli (napr. informatívnym výsluchom žalovanej). V žalobe sťažovateľka uviedla ako miesto bydliska žalovanej... v B. V čase podania žaloby sťažovateľke síce bolo známe,

že adresa trvalého pobytu žalovanej je v H., avšak táto adresa nebola bydliskom žalovanej v zmysle § 85 OSP, pretože sa v ňom nezdržiavala.

2. Stálym pracoviskom v zmysle § 87 písm. a) OSP je miesto výkonu stáleho povolania; keď ide o sezónne povolanie, nie je ním miesto krátkodobej brigády, miesto práce obmedzenej na skúšobnú dobu. Pri výklade pojmu „stále pracovisko“ sa kladie dôraz nie na formu právneho vzťahu, v akom sú práce vykonávané, ale na časový aspekt tohto právneho vzťahu. Žalovaná ako pracovníčka spoločnosti S., spol. s r. o., denne vykonáva prácu na... v B., a to prácu bežne vykonávanú zamestnancami, ale aj konateľom. Aj keby nebola v pracovnom pomere k tejto spoločnosti, bolo by v tomto mieste jej stále pracovisko. Spoločnosť S., spol. s r. o., nemala síce sídlo uvedené v obchodnom registri na... v B., mala tam však svoju jedinú prevádzkareň (teda aj faktické sídlo) a žalovaná bola v čase podania žaloby jej konateľkou a spoločníčkou. Žalovaná navyše ako živnostníčka vykonávala svoju činnosť práve na adrese... v B. Stálym pracoviskom žalovanej preto bola... v B. Súdny mohli zistiť (napr. jednoduchým šetrením prostredníctvom registra Sociálnej poisťovne, prípadne výzvou Sociálnej poisťovni alebo výzvou spoločnosti S., spol. s r. o.), či žalovaná bola zamestnankyňou tejto spoločnosti.

3. Pokiaľ krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011 uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná má bydlisko v H., tento jeho záver je nepreskúmateľný, pretože nevedno, na základe čoho k takémuto záveru dospel, a z tohto dôvodu je rozhodnutie krajského súdu arbitrárne. Neobstojí ani názor krajského súdu, podľa ktorého stálym pracoviskom fyzickej osoby je (iba) miesto výkonu práce, ktoré má zamestnanec dohodnuté v pracovnej zmluve.

4. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo teda tým, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, nesprávne vyložil ustanovenia § 85 a § 87 písm. a) OSP, a k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy zasa tým, že hoci na rozhodnutie veci sťažovateľky bol miestne príslušný Okresný súd Bratislava IV a zákonným sudcom pre sťažovateľku mohol byť iba sudca tohto súdu (pretože zákonným sudcom je iba sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na vecne a miestne príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a rozvrhom práce na rozhodnutie prerokúvanej veci), krajský súd dospel k záveru, že vec má prerokovať Okresný súd Prievidza.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011 v podstate s tým odôvodnením, že toto rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené a je založené na ústavne nekonformnom výklade ustanovení § 85 a § 87 písm. a) OSP.

Krajský súd uznesenie č. k. 6 NcC 13/2011-43 zo 4. októbra 2011 odôvodnil takto:

„Krajský súd v Trenčíne ako súd nadriadený podľa ust. § 105 ods. 3 O. s. p. preskúmal námietky navrhovateľky proti postúpeniu veci, ktoré boli podané v zákonnej lehote a dospel k záveru, že námietky navrhovateľky nie sú dôvodné.

Podľa § 84 O. s. p. na konanie je príslušný všeobecný súd účastníka, proti ktorému návrh smeruje (odporca), ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 85 ods. 1 O. s. p. všeobecným súdom občana je súd, v obvode ktorého má občan bydlisko a ak nemá bydlisko, súd v obvode ktorého sa zdržuje.

Podľa § 87 ods. 1 písm. a) O. s. p. popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má odporca svoje stále pracovisko.

Podľa § 105 ods. 1 O. s. p. súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych konaniach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu

príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Podľa ust. § 105 ods. 3 O. s. p. ak súd, ktorému bola vec postúpená s jej postúpením nesúhlasí, alebo ak účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu. Jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka podala žalobu na zaplatenie sumy 377,90 Eur s príslušenstvom na Okresný súd Bratislava IV proti odporkyni s trvalým pobytom v H. Preskúmaním veci krajský súd zistil, že v danej veci nie je daná osobitná výlučná miestna príslušnosť podľa § 88 ods. 1 písm. h) O. s. p., nakoľko v predmetnej veci nejde o spor o existenciu práva k nehnuteľnosti, jeho trvanie a zánik. Odvolací súd ďalej zastáva právny názor, že nie je daná ani miestna príslušnosť podľa § 87 písm. a) O. s. p. tak, ako to uviedla navrhovateľka vo svojich námietkach, a to z dôvodu, že za stále pracovisko nie je možné považovať miesto podnikania fyzickej osoby oprávnenej na podnikanie, resp. sídlo právnickej osoby, v ktorej má odporca majetkový podiel. Pracoviskom je miesto výkonu práce, ktoré má odporca ako zamestnanec dohodnuté v pracovnej zmluve. V danej veci nebolo preukázané, že by odporkyňa mala stále pracovisko v obvode Okresného súdu Bratislava IV.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 84 O. s. p. v spojení s ustanovením § 85 ods. 1 O. s. p. odvolací súd konštatuje, že na prejednanie veci je miestne príslušný Okresný súd Prievidza, nakoľko z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odporkyňa má bydlisko v zmysle uvedených ustanovení v H.

Z uvedených dôvodov námietky navrhovateľky proti postúpeniu veci neboli dôvodné, a preto Krajský súd v Trenčíne rozhodol v zmysle ust. § 105 ods. 3 O. s. p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov

a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľky neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď, z akého dôvodu dospel k záveru, podľa ktorého všeobecným súdom žalovanej je Okresný súd Prievidza, ako aj k záveru, podľa ktorého v konaní nebolo preukázané, že miesto stáleho pracoviska žalovanej sa nachádza v obvode Okresného súdu Bratislava IV. Krajský súd neponechal bez povšimnutia žiadnu z námietok uvedených sťažovateľkou v jej podaní – nesúhlase s postúpením veci, ktorá by mala pre vec podstatný význam. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd výrok svojho rozhodnutia dostatočne a riadne odôvodnil a odvolávajúc sa na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku veľmi zrozumiteľne popísal postup všeobecného súdu pri skúmaní miestnej príslušnosti a vysvetlil, z akého dôvodu určil v danej veci miestnu príslušnosť Okresného súdu Prievidza. Ústavný súd nezistil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu žiadnu skutočnosť signalizujúcu, že krajský súd postupoval svojvoľne a bez opory v zákone. Uznesenie krajského súdu je náležité odôvodnené príslušnými ustanoveniami relevantnej právnej úpravy, a preto je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné.

Sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu však ďalej tvrdila, že toto je založené na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Pre určenie bydliska [tak pre potreby ustanovenia § 85 ods. 1, ako aj § 88 ods. 1 písm. o) OSP] nie je rozhodujúce, kde je účastník konania podľa predpisov o evidencii obyvateľstva prihlásený na trvalý pobyt, ale úmysel účastníka konania trvale sa v určitom mieste zdržovať. Pri posudzovaní otázky miestnej príslušnosti súdu z hľadiska bydliska účastníka je daná príslušnosť toho súdu, v obvode ktorého sa občan skutočne trvale zdržuje, i keď je prihlásený na trvalý pobyt v obvode iného súdu (Zborník stanovísk, správ a rozhodnutí súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR III. Praha: SEVT 1980, s. 318). Možno konštatovať, že dlhoročná (niekoľko desiatok rokov existujúca) ustálená prax všeobecných súdov pri výklade pojmu „bydlisko“ pre potreby rozhodovania o miestnej príslušnosti rozlišuje medzi uvedeným pojmom a pojmom „trvalé bydlisko“, ktorý má administratívnoprávnu povahu. Pojem „bydlisko“ vykladá fakticky (materiálne), a preto sa za rozhodujúce sa považuje to, kde v skutočnosti účastník konania zdržuje s trvalým úmyslom. Naproti tomu pojem „trvalé bydlisko“ je skôr formálny, pretože závisí iba od toho, kde je určitá osoba prihlásená na trvalý pobyt bez ohľadu na to, či tam aj má skutočne bydlisko.

Všeobecný súd rozhodujúci o miestnej príslušnosti je však povinný vychádzať pri svojom závere o bydlisku účastníka konania z dôkazov založených v spise a nemôže svoje rozhodnutie založiť iba na domnienkach alebo predpokladoch. Sama sťažovateľka ani v sťažnosti doručenej ústavnému súdu netvrdí, že by v doterajšom priebehu konania preukázala všeobecným súdom svoje tvrdenie o konkrétnom bydlisku žalovanej v obvode Okresného súdu Bratislava IV. Iba jej úvaha, podľa ktorej ak žalovaná v B. pracuje, v B. bude aj fakticky bývať, pre ustálenie miestnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava IV nepostačuje, rovnako tak ako nepostačujú tvrdenia sťažovateľky o mieste, kde má podľa jej vedomostí žalovaná pracovať, pre záver o tom, že... v B. je stálym pracoviskom žalovanej. Pokiaľ sťažovateľka nesúhlasila s postúpením veci Okresnému súdu Prievidza, bola povinná svoje tvrdenia o jeho miestnej príslušnosti aj preukázať. Pokiaľ tak neurobila a všeobecné súdy za danej situácie za jedinú v konaní preukázanú bydlisko žalovanej považovali H., nemohlo z ich strany tým dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

Pokiaľ ide o výklad pojmu „stále pracovisko“ krajským súdom, v zmysle ktorého *„za stále pracovisko nie je možné považovať miesto podnikania fyzickej osoby oprávnenej na podnikanie, resp. sídlo právnickej osoby, v ktorej má odporca majetkový podiel“*, pričom *„pracoviskom je miesto výkonu práce, ktoré má odporca ako zamestnanec dohodnuté v pracovnej zmluve“*, s týmto sa ústavný súd stotožňuje. Ostatne, ani sťažovateľka netvrdí, že by všeobecným súdom preukázala existenciu pracovnoprávneho vzťahu žalovanej s miestom výkonu práce v obvode Okresného súdu Bratislava IV.

Za danej situácie preto záver krajského súdu, podľa ktorého za bydlisko žalovanej vo veci sťažovateľky treba považovať H., ako aj záver, podľa ktorého v konaní nebolo preukázané, že stále pracovisko žalovanej sa nachádza v obvode Okresného súdu Bratislava IV, sa javí nielen ako dostatočne a presvedčivo zdôvodnený, ale aj ako taký, ktorý nevybočuje z ústavne akceptovateľných hraníc aplikácie dotknutých ustanovení. Ústavný súd nemá preto dôvod do záverov krajského súdu zasiahnuť.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, sťažnosť sťažovateľky na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neobstojí.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy tvrdiac, že bola odňatá zákonnému sudcovi, ústavný súd uvádza, že pokiaľ pri samotnom rozhodovaní krajského súdu o námietkach sťažovateľky proti postúpeniu veci nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, je vylúčené, aby takýmto rozhodnutím došlo k odňatiu sťažovateľky zákonnému sudcovi. Krajský súd rešpektujúc základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dospel k záveru, podľa ktorého všeobecným súdom žalovanej je Okresný súd Prievidza. V situácii, keď je miestne príslušných viacero súdov, zákonným sudcom účastníka konania v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy je sudca každého súdu, ktorý je na rozhodovanie vecne a miestne príslušný. Aj v prípade, ak by vo veci sťažovateľky bolo takýchto súdov viac (všeobecný súd a súd s miestnou príslušnosťou danou na výber), tým, že vec prerokuje všeobecný súd žalovaného, nemôže dôjsť k odňatiu sťažovateľky zákonnému sudcovi.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby napadnutým uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2013